

DANSK

ARBEJDSGIVERFORENING

Den 27. februar 1979

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg,
Christiansborg,
1218 København K.

Vedr. forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.
(L 150).

Det er Arbejdsgiverforeningens opfattelse, at urimeligheder i og utilsigtet anvendelse af arbejdsløshedsforsikringen bør undgås. Dette gælder såvel fra lønmodtager- som fra arbejdsgiverside. Det var derfor med tilfredshed, at Arbejdsgiverforeningen i efteråret 1978 noterede, at regeringen arbejdede med et udspil om, hvordan man kunne ændre arbejdsløshedsforsikringslovgivningen, således at utilsigtede virkninger kunne undgås.

Vi må desværre med skuffelse konstatere, at det fremlagte forslag ikke indeholder de elementer, der er nødvendige for at sikre, at det bliver en dybtgående reform, der gennemføres. En sådan har vi stærkt behov for, og det bør derfor overvejes at udsætte behandlingen af lovforslaget, indtil der samlet kan tages stilling til den nødvendige reform.

I denne forbindelse vil det være naturligt at afvente den endelige behandling af DA's beskæftigelsesundersøgelse samt flere resultater fra den nye arbejdsløshedsstatistik, således at det er bedre illustreret, hvori de reelle problemer består.

På baggrund af mange henvendelser fra vore medlemmer er det vort indtryk, at det er vanskeligt at styre lønudviklingen, når de høje maksimale dagpengesatser reguleres. Som bekendt overstiger den maksimale dagpengesats væsentligt såvel minimal- som normallønsatsen på det private arbejdsmarked. Det økonomiske sekretariat har i sin halvårsrapport ligeledes peget på, at dagpengereguleringerne er med til at hindre en afdæmpning af lønudviklingen. Følgen heraf bliver som bekendt en mere ugunstig betalingsbalanceudvikling og en mindre beskæftigelse, end det ellers ville have været muligt at op-

nå. Den automatiske regulering af den maksimale dagpengesats bør derfor ophøre, idet konsekvensen ellers bliver, at man i en periode med løndæmpning får kraftigere udvikling i dagpengesatserne end i indtjeningen hos de beskæftigede.

Der kan være mange gode grunde til at udbetale arbejdsløshedsdagpenge på et højt niveau til personer, der uden egen skyld er blevet ramt af ledighed, herunder at den pågældende skal have tid til at søge at skaffe sig et nyt arbejde, der svarer til hidtidige arbejds- og lønvilkår. Det har imidlertid vist sig, at der i stadig flere tilfælde opstår den situation, at det ikke er muligt at besætte ledige jobs samtidig med, at der i det samme faglige og geografiske område er ledighed. Dette understreger behovet for efter en ledighedsperiode af en vis varighed, f. eks. 3 måneder, at reducere arbejdsløshedsdagpengesatsen til en lavere størrelsesorden, således at den ledige får incitament til at overtage et jobtilbud på almindelige overenskomstmæssige vilkår. Det kunne være naturligt at fastsætte en sådan dagpengesats i relation til normallønnen på DA/LO-området.

Reglerne for supplerende dagpenge må skærpes væsentligt mere, end det er tilfældet i lovforslaget. Der må således etableres en overgrænse for, hvor stor arbejdsindtægten kan være samtidig med, at arbejdsløshedsdagpengene kan udbetales. I dag kan en person, der har haft arbejde i f. eks. 30 timer og tjent 2.000 kr., få dagpenge for de resterende 10 timer, uanset at dagpengenes maksimum pr. uge er 1.434 kr. Indførelse af en sådan overgrænse ville samtidig administrativt inddebære betydelige fordele, idet en række øv-